

hvilken Henseende det skønnes naturligt og stemmende med indvundne Erfaringer om Trangen paa dette Punkt, at det almindelige Tilfælde omformes som foreslaaet, saaledes at Værgeraadets Godkendelse altid fordres, selv om Moderen er død eller har mistet Forældremagten, og selv om Underhold kræves af Faderen, hvorimod der for det Tilfælde, at det snævrere Familiebaand mellem Fader og Barn efter § 3 B kan siges at foreligge, bør tilkomme Faderen en selvstændig Ret til at overtage Forældremyndigheden efter Moderen, kun med samme Mulighed for at miste denne Myndighed, som ogsaa kan ramme Faderen til et ægte Barn.

I § 11 indeholdes der en betydelig Udvidelse af Reglerne i den gældende Lovs § 9, 3die Stykke, om Faderens Efterlysning ved Politiets Bistand. Disse Regler, der gaa ud paa Efterlysning af den til Bidrag ansatte forsvundne Fader, ere ikke blot (jfr. 3die Stykke) supplerede med en Bestemmelse om Bidragets Inddrivelse i Skyldnerens her i Landet værende Gods, uanset om Bidragsbestemmelsen ikke er forkyndt; men dernæst indeholder Paragraffen i den foreliggende Affattelse Hjemmel for Eftersøgning ved Politiets Bistand af den, der sigtes for at have besvangret en Kvinde, uden at vedkommendes Bidragspligt endnu er fastslaaet, hvad enten der er Spørgsmaal om foreløbig Sag efter § 9 eller endelig Sag (jfr. 1ste Stykke). Fremdeles indeholdes her de Regler, der efter Forandringerne i §§ 4 ff. ere blevne nødvendige om Fremgangsmaaden ved Sagsanlæg imod og Bidrags Fastsættelse m. m. overfor forsvundne eller udvandrede Fædre (1ste Stykke) eller afdøde Boer og Arvinger (2det Stykke).

§ 12 medfører en formentlig hensigtsmæssig Udvidelse af Bestemmelserne i den gældende Lovs § 6, 3die Stykke, om Barnefædres Pligt til Anmeldelse af Flytning.

En Ulempe, som har gjort sig gældende ved Gennemførelsen af Lovene om Underholdsbidrag, og som er vokset ved Samfærdselsmidlernes Udvikling og Løsheden i private Tjenesteforhold, er Barnefaderens Forsvinden til Udlandet for at undgaa Fastsættelsen af Bidrag eller Udredelse af fastsatte Bidrag. Forsøgene herpaa kunne ventes ved det foreliggende Lovforslag snarere at ville blive flere end færre baade paa Grund af Bidragspligtens større Omfang og paa Grund af de mere

virksomme Midler til Fremtvængelsen, som Forslaget hjemler. I §§ 13 og 14 er der derfor i denne Henseende givet Regler, tildels efter norsk Forbillede, der formenes at ville indeholde brugbare Midler til Hindring af saadanne Unddragelser fra Faderpligtens Opfyldelse, uden at der paa den anden Side gøres større Indgreb i disse Personers Frihed, end Formaalet skønnes at gøre beføjet.

I § 15 indeholdes ret vigtige nye Regler om Afsoning af disse Bidrag. Bestemmelsen om, at Hensættelse i Fængsel paa sædvanlig Fangekost (med Arbejdstvang) som Regel træder i Stedet for Udstaaelse af Fængsel paa Vand og Brød er i fuld Overensstemmelse med Grundsætningen i midlertidig Straffelov af 1. April 1905 § 14. Den foreslaaede begrænsede Adgang til at anvende Tvangsarbejde til Afsoningen vil formentlig findes særdeles velgrundet overfor de Personer, den vedkommer. At Afsoning af Bidrag ikke bør medføre Bortfald af Betalingspligten eller af Virkningerne af Betalings Undladelse, turde under Hensyn til de Erfaringer, der ikke sjældent foreligge om Forstikning af Midler fra Skyldnerens Side og Valg af Afsoning til Forpligtelsens Afgørelse, være meget hensigtsmæssigt.

Paa den anden Side er det en Fejl ved den gældende Ordning, at der kun, naar Afsoning forlanges af vedkommende Kommune, ikke naar Begæring derom fremkommer fra Barnemoderen, er Hjemmel for at skaane den Alimentant, der paa Grund af uforskyldt Trang undlader at betale (jfr. Kancellirkulære af 10. Juni 1828). Herpaa søges der raadet Bod ved Paragraffens 2det Stykke.

De nye Regler om Bidrag, som Lovforslaget indeholder, ville gøre det Savn af passende Forældelsesregler, som allerede nu af og til mærkes, end mere føleligt. I § 16 foreslaas derfor saadanne Bestemmelser, der formentlig ere affattede med saa megen Forsigtighed, at de vanskelig ville støde an imod det i de enkelte Tilfælde rimelige.

Efter Samraad mellem Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet og Justitsministeriet foreslaas ved § 17 de særlige Regler om Hemmeligholdelse af Navne paa Mødre, der føde paa den Kgl. Fødselsstiftelse, væsentlig indskrænkede. Rigtigheden af Bevarelsen af disse Regler (Reskripterne af 13. Marts 1750 og 6. Januar 1764) og den derpaa byggede Praksis